

Որ բաղադրվել են՝ բաց է առաւօտուն 10—2
(բացի կիրակի և տօն օրերէն),
—
Յայտարարուել են ընդունելով ամեն լիակով
—
Յայտարարուել են ների համար վճարուել են
խրաքանչիւր տողաւորին 20 կօպէկ,
—
Տպարանի տէլէֆօն № 67.

Երբ ստացայ Ամիրիկա գնացող շիրա-
 չեցի մի բարեկամիցս հետեալ նամակը,
 ր անվտուխ արագգրում եմ:
 (Այսում էինք, որ Ամիրիկա գնացողները
 չեմ-մեծ փողեր են ուզարկում Սիբաներս

էլ ալ ու ձախ մտիկ չարքներ, ծախքներ եղլ կով, անային միջերնքեր, որ ամենապատշաճ է վարկապահները և ճանապարհ ընկանք, սե ու մոտ ճանապարհով գնացին հա գնացին, մինչև որ հասանք սահմանը, Գեր-մանիայի Օպոլին կայարանը:

«Ի՞նչ վազանք չէինք իջիլ, ահա մեզ շրջապատեցին մի խումբ մարդիկ՝ խառն ժան-դարմանով. խոսեցին մեզ հետ անհասկանա-լի բառերով. «Զոմ, Զոմ, Զոմ...», մինչև որ հասանք մի շինություն: Ներս արին մեզ Երեկոյ էր:

«Որք լուսացաւ, Թարգմանի միջոցով մեզ ասացին, որ բժիշկը պիտի քննի մեզ. մենք համաձայնեցինք. բժիշկը եկաւ, մեզ բոլոր-բն առողջ հանգեց Սեդանցի աղետոյր պա-հանջից 92 բուրլի ծովային ճանապարհի ծախս: մենք չը համաձայնեցինք. 2. օր բանակուիւ մէ մեր և արհմտի միջև, բայց ի դուր. մենք փորձ արինք. գնալ Բրեմեն, դանկը փակեցին. Ուգեցինք դիմել հիւ-պատոսին, բայց դարձեալ ի դուր: Վերջա-պէս ճարտարներ մնացինք, կատարեցինք իրանց պահանջը, առինք 92 բուրլի, Օպ-ոլինից երկու օր ու գիշերում հասանք Բրե-մեն: Ելի նոյն պատկերը. 10 անգամ աւելի նեղուր ծախքեցինք, սկսեցին շատ նեղելն մեզ, ուղարկէին ուղարկել Հարաւային Ա-մերիկա, իսկ մենք կազմակերպական հողով միացանք. «չնք դնայ, եղաւ մեր վերջին խոսքը: Իրերեքսըր ասաց. «Որ չէ՞ք գնայ, գնացէ՛ք ձեր ուղիւ: տեղը. բայց նորից պիտի տաք 125 բուրլի 30 կոպ, ձեռքներդ պիտի ունենաք 50 բուրլի»:

«Համաձայնեցինք, այս առաջարկով՝ որ բաժանվենք խմբին 7-ից և 10-ից բաղկա-ցած, մի-մի երկուսով մարդ ուղարկեցինք մեր ծանօթներին մեզ օգնելու. դեռ այդ մասին մտածում էինք, երբ ահալին բաղ-մունքին յետ եկաւ Ամերիկայից:

«Վերադարձողները մեզ պատմեցին, որ Ամերիկայի մուտքը փակված է: Եւ իրաւ-որ, օրվա լրագրները լինէին, տեղեկու-թիւներով, թէ 14,000 անգոր մարդիկ էին յետ դպրո, թէ խակապէս մի քանի օրվա ըն-թացքով Բրեմենի փողոցները լցվեցին խառն ի խառն ազգերով:

«Բոլորի աչքերը կախվեցին արտասուքի կաթիլներէ երկնքի և երկրի մէջ կախված Դնացինք. կարծես մեզ անիմած լինէր մեր պատուա տալը, թէ «Վաշինգթոն գնացէ՛ք» և իսկապէս ջանամ էր մեր համար: Ստիպված եղանք յետ դառնալու, քանի դեռ երկու գլխով չէինք թաղվել: Մեր մէջ եղան մեր Տալոյի նման զորաւր կորած մարդիկ, որոնք գնա-ցին Հարաւային Ամերիկա «Յետ դառնալը, իշանք վարչակա, տեսնաք մեր դրացի ար-թիկներին, մեզ տեսան ետ դառնալ: Ափ-սոս, որ խեղճ կնոջին կորցրելը վաշտալու-յում, դառնաք, փառք Ստուտոյ, Կիլիմանդ... «Եւ էլ ետ դառնալուցից ետ Գարնի գիւղը, 10 փետրվարի 1911 թ.»:

Ինչպէս տեսնում է ընթերցողը, Պարնի գիւղացիներին խումբը հասել է մինչև Գեր-մանիայի Բրեմեն քաղաքը: այնուհետ տեսնա-լով ու լսելով, որ Ամերիկայի մուտքը փակ է, խոհեմութեամբ վերադարձել է Իսկ արթիկներին խումբը հասել է մինչև վար-չակա, ուր հանդիպելով Պարնի գիւղացի-ներին՝ նրանց հետ վերադարձել է: Մի և յետագայը՝ արթիկից Տալոյն՝ և մի քանի ուրիշները ուղարկվել են Հարաւային Ամե-րիկա:

Երեւակայեցեք, ընթերցող, թէ ինչպիսի դրութեան մէջ էր լինեի Պարնի գիւղացի և արթիկից արդ զօրադը ճանապարհորդները, որոնք իրանց ունեցած չունեցածը, լծկան եզները, կիթան կովերը, վարկապահները, բո-լոր գործիքները ծախել, դրամի էին վերա-ծել, որպէսզի գնան Ամերիկա, ապա շուրջ քաշին և շատ, ճանձնեմ փողեր ուղարկեմ: Հրաւիրում ենք բարեգործ, և գիւղացիներ:

Բ Ո Ն Ո Ս Ի Ր Ս Վ Ո Ն

ՀՍԿԱՑ ՀԱՅԺԱՐԱՆԵՐՈՒՆ ԵՒ ԳԱՃԱՆՆԵՐՈՒ ՄԱՏԵԽՈՒՆՆԵՐԸ

Երբ մեծ մարդիկ կենալին հրաժեշտ տա-լով՝ կը լքանին աշխարհի թաղաքները, և գերեզմանական լուսիշները կը տրիք անցը շուրջը, յայնժամ պղտիկներն ասպարէշ կը նետուին և իրենց ինքնանայ բնաստու-թեան կոչանքին արդարեւեւ իր փորձն մեծանայ: Բայց որովհետեւ մեծ մարդը աշ-խարհայեցողութեամբ և գործելակերպով կարելի չէ ընթանալ՝ առանց կապկապուել, անոր համար բնադրեցան ուրիշ մասձոգ-թեան նոր ձևեր և գործելակերպը՝ դիմա-կով ներկայանալ. փողջ չէ թէ աստեղ ընդ-հանուր դիտութեան հակառիշ և բարեկեղ-ծութեան դէմ լլայն բառական է որ նոր լլայն, արտաքին սեթեթեթով և հմայող շղարաւած Նալորդականութեան և հոգնալի համար զորած այս մրցութեանը—թէ կե-ղծ չառաջխաղացութեան ընդհանուր ձգ-տումն համարել, ինչէն սրբազան մարդկա-յին մտաց ցնորք—միշտ և ամեն ժամանակ տեղի ունենցիլ է, և պատմութիւնը՝ բերա-ւոր օրինակներ կուտայ մեզ: Օրինակի ա-ղապաւ, մեռաւ Խորյէրի ամենին իմաս-տուն, ամենին բազմաոչակ և երջանիկ մարդը՝ Սողոմուն, և անս անոր անհանգ-ծառանքը հօրմէն աւելի զօրեղ վարչակա-ն իմաստուն երեւալու համար՝ իր հօր մէջ-քէն աւելի հաստ ճկունքի և քրտի (քաշից գնաւապի) ցոյց կուտայ փողովորեանք: և

ընկերութիւնները ուղարկութեանը՝ օգնու-թիւն հասցնելու այդ գործարքներին, միշտ տալու նրանց նորից տեղ ղառնալու իրանց եզներին, կովերին, գործիքներին, վարեա-նորդներին թուտով կը գալ դարձան և կը սկսին երկրագործական աշխատանքները, մինչդեռ նրանք չունեն ոչ մի գործիք, չու-նեն եղ, չունեն հող, որպէսզի երկրի գոր-ծելուց առաջիկայ տարի հաց ունենան:

Հրաւիրում ենք մասնաւոր անհատներ զիմաստ ուղարկութեանը, ինչպէս մենք նրանց ներքի այն մեծ սխալը, որ արել են Պարնի գիւղի և Արթիկի մի խումբ գիւղա-ցիներ: Այդ նրանց մեղքը չէ՛ նրանք սխալ-վել, գալթակողիկ են Մենք բոլորս էլ կը գալթակողիկնք, եթէ ինչինք սակաւահող շերակեցինք, եթէ ոչինչ չունենայինք պե-տական հարկը տալու, եթէ ոչինչ չը կա-րողանայինք բաւարարել մեր ընտանիքի պէտքերը, եթէ ալիք չունենայինք հացի համար, այդ ժամանակ ինչէ մէկը մեր ա-կանջին ասէր, թէ Ամերիկայում փողը ցա-նած է, որ այնտեղ գնացողները «մեծ-մեծ փողեր են ուղարկում», որ փողը այնտեղ «տուշիկ է», մենք նոյնպէս կը գալթակողի-կնք, նոյնպէս կը ծախէինք ամեն ինչ և ճանապարհ կկենդանեինք Ամերիկայի «թուշիկ» պէս առատ փողը քսակներս լցնելու և հայրենիք կը վերադառնայինք: Նրանք սխալվել են, բայց յանցանք չեն գործել, և մեր պարտականութիւնն է նրանց եղ-բայրաբար օգնել, վերադարձնել նրանց կորցրածը և ցոյց տալ սխալը, բացատրել, հասկացնել:

Այդպիսով կարելի կը լինի հայ գիւղի խողը ցաւերից մէկը բժշկել, որ կը նպաս-տէ և միւս ցաւերի բուժմանը:

Օգնեցէ՛ք զօրադը ճանապարհորդներին այս գարնանը ցանքս անելու:

Գ. Տ.Մուրքիսեան

ՏԵՂԵՎՈՒԹԻՒՆՆԵՐ ԳԱՆՈՒԹ

Մի խորհրդաւոր սպանութիւն

Շուշի, 19 մարտի

Այս օրերուս Սահմանադրում կատարվեց մի ծանր եղեկագործութիւն. իր սենեա-կում սպանվել է շուշիի Ներսէս Իւրա-շեանը, որ Ժողովրդին յայտնի էր իւր ու-նանց Ներսէս անունով: Չարագործները, ըստ երկույթին, երկու հոգի են եղել և դա-ռչին ծանր և անսովոր հարուստներով ջախջախի են հանգուցաւոր դուրսը Տարի են միայն նրա զբաղման մասը, միւս ի-րերին ամենին ձեռք չեն տուել: Սպանու-լուց յետոյ ոսկրագործները կողովքով փա-կել են նրա խանութը և հետագայի Սպանու-թիւնը այնպէս կանխամտածված և ծրա-դրված է կատարվել, որ ոչ ոք չի կարող չէ ընկնում: Ստեղծագործութեան կատարման քննութիւնը և բռնած ընթացքը ոչ մի հե-տևանքի չը հասան, և ոսկրագործները մնա-ցին ծածկված:

Հանգուցեալը 60 տարեկան, ամուրի է և մի վերին աստիճանի համախմ մարդ էր և քաղցրասունիներով, խառնիկ ունէր Սահմա-նադրում: Այդ սպանութիւնը սաստիկ յուզել է տեղական բոլոր Ժողովրդին: Թաղաւոր կա-տարվել է անպիկ բազմաթիւներով և ողբ ու կոծով: Միւս օրը կանանց դասը այցե-լի է նրա գերեզմանը և արտասուքով ցոյղի նրա թաղմ հողակցուրը: Հանգուցեալը սի-րելի էր բոլոր Ժողովրդին:

Մի անցանկալի փոփոխութիւն

Ագուլիս, 5 փետրվարի

Օրէնքի գծով շաղկից հեռանալը ան-հատական կրքեր առաջ տանելով, ընդհանուր հասարակական գործերը գնալուց քանա-հոգներին ասպարէշ դարձնելը քանի դուռ մեր իրականութեան մէջ առաջադրվում, արմատական է, փոխանակ արմատախիլ գիտեք թէ ինչ կաւ սոցիալիսակ ցուցա-մուրութեան արդիւնքը: Մեռաւ Հովհաննիսի մեծ խորհուրդ Իւրաշա, այլ անոր յաջորդ-ները պէտքէն հերձուածներու և մինչև անգամ ոչնչականութեան հանցուցքին անոր բարձրագոյն վարչապետութիւնն ու բարո-րայականը Մեռան համաճարաշատ եղապի-մեծագոյն փիլիսոփաները՝ Սողոմոն, Պալա-տոն և Արիստոտել, և այդ պատմութեանց օրբանը օրբանեցաւ թիւթամիտ իմաստա-կներով, սկիզբաւորականութեամբ, շնակալու-թեամբ և պիտոմանկականութեամբ: Այսպէս ահա մեռաւ սլաւոնական ցեղին մեծանուն խորհուրդ ու գիւղը, և անս ասպարէշ կայ շուշուով գիտունի հետ՝ նախ տեղեւ, ձեռն-հաս գործներուն առնթին երկկենան ձեռն-նակներ Քիչ օրուայ մէջ գրուեցան շատ բաներ, չնայելով որ գեղ վաղաժամ էր այդ-դի լաւ գրելու և աւաւել ձգչալու նախ-բաղիները տալու համար անոր գործերուն, աշխատահանգանքին և անձին՝ դեռ շատ տարիներ և դարեր իսկ չարկաւոր են, որ-պէսզի աւելի ևս շքեղանան, և կամ չքանա-տաժանայ, ունեցած հմայքը: Միշտվայելի մը կամ ժամանակի մը ապիպել խաղաղաւորու-թիւնը միայն բաւական դաւաճանք մը չէ ա-նոր կենաց և գործոց դարձնելը իսկապէս և ամբողջութեամբ վերալայնելու: Բայց հետաքրքրողներու պահանջը մէկ կողմէն, և միւս կողմէն ալ մամուլը ճահգործելու նպաշառ տնեջանքը հրապարակել վրայ տեղա-ցին՝ դժմաբաւ յերթուանդներու, բանասո-սութիւններու, քննադատ վերլուծանքներու և այլն այնքան և արդիւնք՝ շեղվածքով մը,

լինելու, կամաց-կամաց ոչնչանալու, տե-ղի տալու:

Գործակալութիւնը, հոգեւոր գործերի այդ ստորին պաշտօնը, այնքան էլ պատասխա-նատու և կարեւոր չէ թուում մեզ բայց էա-պէս այդպէս չէ՛ նա, որովհետեւ հասարակա-կան հոգեւոր գործերի ամսիշական քննադ-տել, իշխանաւոր գործակալ լինելով, նա ա-ւելի մեծ և կարեւոր պաշտօն է և այդ պաշ-տօնեան պիտի կարող, բարեխիղճ և, որ աւելի կարեւոր է, գործունեայ անատ լինի և որի պատճառով էլ հանդուցեալ կաթողի-կոսի որոշումով՝ այդ պաշտօնեաններին ինքը Ժողովուրդը պիտի ընտրի, որ գիտնայ, թէ իր գործերի և մասնաւոր դպրոցնե-րի բարեկաման վրա մտածող ոչ էլ և խօսք չը կայ, որ Ժողովուրդը միմիայն լա-ւերին կը տալ իր քուէն:

Եւ իսկապէս՝ վերջին երկու տարիներում ամեն տեղ էլ այդպէս է լինում, բայց մեր՝ Գողթնեաց շրջանը քաղաքութեան է կաղ-մում, մարդ զարմանում է, թէ ինչու:

Վերջին շինականիշականի հոգեւոր կատա-վարութեան որոշումով հին գործակալի տեղ նորն է նշանակվել, և մինչև օրս ոչ միայն Ժողովուրդը, այլ և շատ քահանաներ չը գիտեն այդ փոփոխութիւնը:

Ինչ քանի՞նչ է այդ, որ Վեհի ժողո-վրդին տուած իրաւունքները ըստ իրանց հանգրիւ լուի են ցանկանում: Ծանկել էր, որ հոգեւոր բարձր իշխանութիւնը ուղարկու-թիւն դարձնէր այս հարցի վրա: Եթէ իւրա-քանչիւրս մեր ցանկութիւնները իրագոր-ծել ցանկանանք, ինչ դուրս կը գայ, և չէ որ չը կատարելով մեր կաթողիկոսի հրա-մանը, մենք անարգում ենք կաթողիկոսա-կան սթուրը:

Հետեւ քանի՞նչները, պէտք է ուշա-դրութեան դարձնել:

Խորհրդի արժանի ձեռնարկ

Ղափան, 21 մարտի

1903 թ.ից Բագուում կազմակերպվել էր մի գիւղատնտեսական և անասնապահական ընկերութիւն՝ «Մասիս» անունով՝ զուտ Սևաքար գիւղացիներէ, նպատակ ունե-նալով բարեօքի գիւղացոց օր ըստ օրէ վա-տացող դրութիւնը: Առաջին մի երեք-չորս տարին ցոյց տուեց, որ անհրաժեշտ է նաև հրաւիրել մասնակցելու հարևան հայ գիւ-ղացիներին: Այսօրվանից արդէն այդ ըն-կերութիւնը անցած է դործի. ունենալով մի դուռնայ բաց է թողնում 3,000 բուրլի Սևաքար գիւղում մի խանութ՝ բանալու, որտեղ պէտք է գիւղացիները կարողանան պիւր իրանց առաջին անհրաժեշտ պիտոյը-ները ամենաթէժան գնով:

Ծանկել էր, որ ինչպէս սևաքարցիները, նոյնպէս և բոլոր շրջակայ հայ գիւղացի-ները շտապէին մասնակցել՝ այդ ընկերու-թեան:

Մի ԲԱՍՏԱՐՈՒԹԻՒՆ

Գերբի հայ դպրութիւն ունի 50-ից աւելի ընտանիքաւոր տուն, բայց չունի աղօթա-տուն կամ քահանայ: Տարին երկու անգամ նրան այցելում է Չարլոյի քահանայն: Մահ-ուս դէպքում ննջեցեալներին թաղում է ուսու քահանայն:

Գաղութիւն ուղում է ունենալ սեփական քահանայ, իսկ Չարլոյի քահանայ յայտնի է՝ «Երբ մի տեղ չը կայ եկեղեցի, այնտեղ քահանայ չունի իրաւունք եկեղեցու ծէսեր կատարելու»:

Եւ չը գիտեմք թէ Գերբի այցելող քա-հանայ որտեղից է, անոր օրէնքը այդ օրուա-ծը. բայց գիտեմք, որ ամեն քահանայ իրա-ւունք ունի կատարելու եկեղեցական ծէսեր, ու հէց միայն այս ծիսական մասն է իւ-րակապ, որ բաժնի ու ժառանգութիւն է մնացել ժամանակակից քահանաներիս ստուար մեծամասնութեանը: Բերտոնեու-

որոնք մէջ կարելի է բնի թէ Տօլստոյ այն-պէս ներկայացուած չէ՝ ինչպէս որ էր կամ պիտի ըլլար, այլ ինչպէս որ ուղած է ներ-կայացնել այդ գործերին իւրաքանչիւրի կողմէն բնի թէ ինչ որ կենայ թիկադրել մէն միայն առանձին տրամադրութիւնը, և կամ այս ինչ և այն գաղափարին յարող կուսակցութեան հանդուրում Այս, այսպիսի պարագաներու, ուղղութեանց և քահա-նայից պաղեցութեան ներքեւ—չըսելու համար իսկապէս աշխարհայեցողութեան ապա-կայն մէջ—ձևացած են ետ խորհուրդ ոչ թէ բուն պատկերը, այլ հակապատկերները: Մաղկաւեւ ոճի միայն հիացողներու կի-ծիքով է, Տօլստոյ դարուս մեծանուն վի-պաւաններն ամենամանջում է և զուրկ վան ինչպիսիք, անոր համար որովհետեւ իրը թէ մանկական պարզ լուծով մը և ի-րենց մեղքութեան մէջ ներկայացուցել է իրեն ու անձնաւորութիւնները: Ազատա-միտ անտարբերները դարձին համաձայն՝ նա ժամանակիս ամենին կրօնաւոր և ար-տաւոր մարդը գատուած է, աշխարհաւոր կենալին և անոր վայելքներին քաղած ապրելուն աղապատ իսկ ուրիշներ յայնպէս կամ անոր մասին՝ տարբերած համարե-լացած՝ մարդկութեան իրեն ամենամեծ վե-րանորդիչ և աղապարար ներգործեցին, առանց օակիս որակի կարենալու այն-պիսի աղապարարութեան և բարեկեղեց-չութեան իրական արդիւնքները Այսպէս՝ դեռ հազար և մի գիւղացիական և թու-ցիկ պատկերներ, դուր թուելն իսկ աւե-լորը ինչ համարել հոս:

Թեան հարցումն էլ դիտարկող ոչ թէ եկե-ղեցին է՝ իր շէնքով, այլ քահանայն՝ իր ա-ւետարանով ու ծէսեր կատարելու անկապ-տելի իրաւունքով:

Վերջապէս էլ կարելի պիտի թէ ամեն ծէս մենք կատարում ենք եկեղեցում: Մի-ն ցանկութեամբ (և ինչքը չենք անում՝ նրա ցանկութեամբ...) երկխոսյին մկրտում ենք և տանք, հիւանդին հաղորդում ենք տանք, ցանկացողին ստակում ենք և տանք (աւե-լի՝ Թիւրքիայում):

Ոտք չը կայ, աւելի լաւ կը լինէր, եթէ Գերբին այնքան մօտ լինէր Չարլոյին, որ վերջին քահանայն հնարաւորութեան ունենալ այցելել նրան՝ տարին դոնէ 5—6 ան-գամ: Բայց, երբ այդ անկարելի է, գաղութն ինչու պէտք է ստիպված լինի՝ թաղել տալ իր մեղքները ոչ-հայ քահանայի ձեռքով:

Երկուսից մէկը. կամ Չարլոյի քահանայն պէտք է կարողանայ այցելել Գերբի՝ տա-րին 5—6 անգամ, կամ Գերբի գաղութը պէտք է ունենայ սեփական քահանայ:

Ե. Զ. Ն.

ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ԴՊՊՈՒՅՈՒԹԻՒՆ

Նոր-Բայաղտ, 17 մարտի

Տեղական Ժողովրդի տնտեսական վիճակը այն աստիճանի աշխարհ է, նրա իրիւթ-կան դրութիւնը այն աստիճանի գիտնալ, որ ոչ ոք իր ներկայ կենսանք գոհ չէ՝ թէ աղ-րուտի և թէ այլ պայմանների նկատմամբ: Ժողովրդի մի որոշ դասակարգը, որը դիցուք տարբեր առաջ բաւարար էր գտնում էր անստեղծութիւնը և մի կերպ իր գոլան էր պահում առանց մէկին իր ձեռքը մեկնելու, այս տարի նոյն այդ դասակարգը բոլորովին դժգոհ է իր վիճակից:

Մի խօսքով դժգոհութեան ընդհանուր է թէ հողագործ, թէ արհեստագործ, թէ վաճա-ռական և թէ այլ գնաւապար դիրքի ու պա-րագումները տեղ մարդիկ իրանց կենսանք և կենցաղավարութեան բաւարար դրութեան մէջ չեն գտնում... Արհեստագործ դժգոհ է, որ իր ձեռքը արագութեամբ չէ ապա-ւում, փող չէ հանում. հողագործը դժգոհ է, որ իր դժոխային պարագումները չէ ար-դարացնում իր յոյսերը և իր ընտանիքի տարւալ ուտեստի պաշարը չէ տալիս (դեռ չենք խօսում ծախելու և արտահանութեան մասին). վաճառականը գոհ չէ, քանի որ նրա ապրանքը փակվել իր խանութի դա-րակներում կարգին չէ ծախվում, փողի չէ վերածվում: Վալխատուն դժգոհ է, որ իր փողերը, ապառիկները չեն գնանվում, տո-կանները կորչում են, քահանայ դժգոհում է, որովհետեւ իր ծխակաշանները լաւ չեն վա-րձաւորում և, ըստ նախնական սովորութեան, չեն համակում իրան, պաշտօնեան գոհ չէ, քանի որ իր աստեղծութիւնը չէ բաւականա-ցում իրան (կենսանք թանկութեան և շաշա-լութեան գէպերում) և այլն և այլն: Կարճ ոչ ոք իր ապրուստի մասին շնորհակալ չէ և ոչ ոք իր կառավարութեան վերաբեր-մամբ բաւական...

Ինչից է առաջացել իսկապէս այդ ընդ-հանուր դժգոհութիւնը, այդ լքումը մեր գաւառական Ժողովրդի մէջ կամ ինչն է առաւանակէս այդ հանգամանքների ըստ պատճառը, որ նոյնիսկ ամենապահովված մարդն անգամ այս տարի մի անկանիքի դրութեան մէջ է, որ տարբերակ տպաւորու-թեան տակ է գտնուում...

Ասանք, իրաւէ, հողագործութիւնը արտըն-ջալու տեղիք է տուել մեր երկրագործ տարրին, որ իր ցանքերը լաւ ար-դիւնք չեն տուել և նա աղքատացել է, արհեստագործը նոյնպէս, քանի որ բացի տեղական միջավայրից նա ուրիշ արդիւ-նաբերական ապարդիւ չունի իր ձեռակեր-պը սպառելու համար: Առևտրա-արդիւնա-բերութիւնը դարձեալ մեղանում իր սաղ-

Սակայն մին՝ որը ոչ միայն իրեն, այլ և քննադատել կը պարտաւորեցնեն զի

ԳԵՏՈՒԹ., ԳՐԱԿԱՆ., ԳԵՂԱՐ.

ՄԱՏԵՆԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

А. С. Вавров. Къ вопросу объ открытіи вышеназ. учебнаго заведения на Кавказѣ. Тифлисѣ, 1911 г., цѣна 20 коп.

Ա. Բաբրեանի գրքերը նուրբագույն է կողմնասան բարձրագույն դպրոց բանալու խնդրին։ Նա կարդացվել է, իբրև զինվորական, թիֆլիսի հասարակական կուրսում ներկայ տարբեր յանալարի ծախս։

Գրքերի մէջ ամփոփ կերպով առաջ է ներկայում բարձրագույն դպրոց հիմնելու խնդրին ամբողջ պատմութիւնը, սկսած այն ուղղութիւնից, որ 1880 թվ. փետրվարի 16-ին լայացրել է թիֆլիսի քաղաքային ինքնակառուցիւթնը մինչև մեր օրերը։ Այդ որոնարները թիֆլիս քաղաքը յատկացնում էր կողմնասան համալսարանի համար 100,000 ռուբլի գումար և հարկաւոր եղած քանակութեամբ հողը։

Ա. Բաբրեանը պատմում է, թէ ինչ փոփոխութիւններ կենթարկվեց խնդիրը զասպան ժամանակներում, թէ ինչպէս համալսարանը վերածվեց պոլիտեխնիկումի և խոյր նորից համալսարանի՝ քնդաբակ և եղ ծաւալով, թէ ինչ նուիրաւութիւններ կենդ համալսարանի օգոյն պանասան փնտրութիւնների և անձերի կողմից, թէ քրքան ծախք կարող է պահանջի բարձրագույն դպրոցը տարեկան և թէ ինչ եղանակով կարող է լուծվել համալսարանի փնտրութեան հարցը ներկայումս։

Այժմ, երբ կողմնասան համալսարանի նորից քննվում է ձեռնասա շրմանիւթն և արձակ է ներկայկան մեր հասարակութեան մէջ, Ա. Բաբրեանի գրքերը լայն է տեսնում քրքար ժամանակին։

Ա. Բ.

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

Գրելի, 21 մարտի (Պ)

Ճշմարտութիւնը վերականգնեցնելու հարցը, ինչպիսի «Մշակ» լրագրի էջերում տեղ քը երկուողիս։

Կարդացի պատուական «Մշակ» լրագրի 55-րդ միջնադասակցէ մ. Ստեփաննոս արքայէն եկեղեցու Պետրոս քահ. Վարչաւորացի անսարգում է Մկրտիչ քահ. Արշաւանուս, որ միանգամայն զգալարութիւն Անա ճշմարիտ գործի եղբորութիւնն Սուէնի Յօսի, երեկոյան, ժամերգութիւնը արարվելով (Վարչամանաց քահանայն այդ եղի բացակայ էր) Մկրտիչ քահ. Արշաւանուս կանչեց ինձ և ուղեց չափաբարակա տանան, որ և տուեցի. ծառայեա. սիրտն և ինչ-որ գրում էր. այս միջոցին ներսն ան եկեղեցի երկու այլազգի կանայք, յում էին եկեղեցուն, որոնք տեսնելով Մկրտիչին ինչպէս քահանայ զուէն կեցին և տէր-հայրն ա վերկենալով ին տուեց։

Երբ-Մկրտիչը ուզում էր քննալ այդ հարցը հարցրին ուռւեցին լեղուով տէրքը. «Եճեր-հայր, այս ինչ եկեղեցի է»։ Ստեփան-Մկրտիչը ու ասաց. «Ան, հայոց եղեցի է, իսկ դուք քրքեցեցի էք»։ Նրանք տառակասիցին թէ՛ «մեք քրքանալ ենք. ամուսնին իշխան Թարխան Մուսրաթով իսկ սա օրերով է և իմ ազգականն է»։ «Հայր, ձեռքը դնելով օրերով ուսին, տառակասեց. «Նեթ այդպէս է, ևս օրերով էր լաւ ամուսին կը գտնեի»։ Տիկերը արիւրով ասաց. «Եճեր-հայր, դու փոքր է, ժամանակ չէ»։ Այդպէս քաղցր խօսեցին խորքս քանցին միասին եկեղեցուց, կամբ ձեռք առան տէր-հորեց և ուրան ցցին։

Ան ամբողջ գրքի եկեղեցիները եկեղեցում ոչ որ չը կար. բոլորը գնացել էին. իկայ նա եւ, որին տկանատուն էր. արով այն հարցին ինչպէս Վարչամանաց անան գրում է, իբր թէ ինձ հարցրին արիւրով և թէ իշխանը քահանայն աղւռւնը, այդ միանգամայն աւտ էր. Գնունւն ժամանակի ամեն ինչ կը պարզվէ և ես եց երես աւ երես կը կանգնեմ, թէ ինձ հարցրին. Յանուն ճշմարտութեան և ի հասարակութեան երգմամբ էր քոյր կը. այս գրքի եղեղեցիները, որպէս գրում քննութեան ժամանակ։

Ժամկոչ նայն եկեղեցու։

Василий Бандаловъ

Ճշմով ենք անփոփոխ։ Իմք.

Երբեք, ընդամացութեան, մատենատիրին, բացայայտութեան, պատմութեան, ինտելլեկտի և այլն ընդհանուր և անվերջ սկզբունքներն, որոնց վրայ հասկանալով ենք մարդկային գիտելիք և գիշիւնները բովանդակ, անսանթ են և կամ աննշան ճախրին։ Ընդհանուրով հետև ջախջախիչ են իրենց անհեղինակութիւններուն, որովհետև կարելի են ց անարմարանի ինքուին և յաւակնուր։ Անոնք չնւթի և փոփոխականութիւն երբն է որ կը հնչեցնեն ի գէպս ինչպէս ինքին մէջ միայն կախորին և սողայ. սա համարումս է իրենց երբն ու բաժինը։ Անոնց բոլոր կեանքն այն ալ հող է և մոխիր, լըսէ իմաստը (ԺԵ)։ Անոնք որ ընկան իրաց ութեանց իսկն անցած անցանալարով ինչպիսի հողադն և գերբնական ճշմարտեանց գոյութեան կամ ոչ անդնիւթ լուծել իրենց աղտո լուծով, նման իմամբին՝ որ ցերեկ ստեն աղտո լալար լուծը կուզէ բարձրանալ։ Սակայն արձրայնութիւնը գիտական մեթոդը արք կապում, վանդել իրերու արտադրելով՝ պատահունըք միայն կը գնեն, որ անոնց վերոյին և գերագոյն պատուուն։

Հ. Բ. Ս.

Երեւի

Лорисъ-Меликовская улица, домъ казенный.